

Актьорът Любомир Младенов

ЧОВЕК ТРЯБВА ДА СЕ СТРЕМИ ДА ВЪРШИ ДОБРИНИ

● **Застраховането все повече и повече ще навлиза като нещо нормално в живота на българина**

Г-н Младенов, разкажете ни накратко за детството, за родния софийски квартал.

- Тук съм роден, в кв. „Лозенец“. Точно тук, където е редакцията на в. „Застраховател прес“ на ул. „Крум Попов“, беше бащината ми къща. 1946 г. - следвоенна година. Беднотия като детство, но нали пък всяко детство е прекрасно. Тук бяха само кучки с дворчета, играехме на воля, нямаше такава пренаселеност на София.

- А как разбрахте, че искате да ставате актьор - от семейството ли дойде? Или от приятелите?

- Не, не. Даже не знам как. Помня - в трети клас, бил съм 10-годишен, отидохме с една моя съученичка тайно от родителите си в Двореца на пионерите. Явихме се на конкурса за драмсъстав, приеха ни и чак тогава казахме на родителите си. И така - там играехме пиеси, учеха ни на рецитация. Завърших гимназия, но не можех да се занимавам. Отидох във Военното окръжие и казах, че искам да ида доброволец в казармата. Те се събраха всички полковници, майори, гледат студентската книжка - взети изпити, заверени семестри, а аз искам да ида в казармата. Защо?! Казвам: „За да уча във ВИТИЗ, да ставам артист.“ Взеха ме за чисто луд и ме изстреляха в Трета армия. И на близо 23 години кандидатствах във ВИТИЗ.

- При това огромно желание за ВИТИЗ как беше? Случихте ли поне на преподаватели?

- Във ВИТИЗ за мое щастие ме прие проф. Гриша Островски. В края на краищата всичко, което мога и знам, го знам от него. И до ден днешен си пазя тетрадките и от време на време си ги поглеждам, защото човек трябва да се връща към изворите. Иначе се създава една рутинна, която е пагубна, специално за актьорската работа.

- Интересно - можехте ли да подбирате ролите си, или трябваше да приемате това, което ви се предлага?

- В годините на социализма таква нещо много рядко можеше да се случи. Веднага след като завърших ВИТИЗ, 4-5 театъра се „биеха“ да ме вземат за задължителното разпределение, но аз предпочетох Бургаския театър. Защото директорът ми каза: „В едно мога да те уверя - там страшно много ще играеш.“ И наистина аз всеки ден играех в различна пиеса. Това беше една страхотна школа, един златен период на Бургаския театър, който страшно много ми даде. Що се отнася до избиране на роли - това просто не беше възможно. Но повечето от нещата, които играех, бяха много стойности. Там съвсем случайно и набързо влязох в една

постановка на Недялко Йорданов - „Любов необяснима“. Но тя се оказа доста повратна точка в моя живот, защото веднага спечелих първа награда на прегледа, наградата „Най-добра мъжка роля в България“, и ме поканиха в театър „София“, където играя и до ден днешен.

- Урокът, който се оказва особено важен за вас в цялостното ви професионално израстване?

- Вижте, моят професор ни учеше да можем да се справяме сами. Казваше така: „Вие не се знае на какви режисьори ще попаднете. Трябва да можеш сам да се режисираш, сам да се пласираш в пространството, сам да си направиш анализ на образа - това е най-важното нещо.“ И по този начин се създава едно много сложно житейско поведение, какъвто въшност е самият живот. Макар че театърът, въобще изкуството, би трябвало да е един метър над живота, защото бори с такива изразни средства, които трябва да оказват въздействие.

- А в тази връзка - случихте ли на колеги? Знаем - колкото и да е подготвен актьорът, той все пак играе с други актьори.

- За Бургаския театър само добро мога да кажа. Това беше може би един от най-хубавите моменти в живота ми. И в житейски план, и в професионален. Там, освен че играех много, всички колеги много ми обичаха - тези, които отидохме. Четири човека бяхме, току-що завършили ВИТИЗ. Всички радушно, бих казал дори с респект, се отнасяха към мен, защото аз „не си оставях магарето в калта“. Ровех, търсех да напипам винаги във всяко нещо какво му е зрънцето. Разбира се, във всяка роля аз внасям и нещо от себе си, но човекът е друг и аз трябва да изследвам неговата логика, неговото поведение, неговото пласиране в живота. Аз дори бих казал, понеже доста време предимно отрицателни роли играех - те са ми били много интересни. Защото за мен човек се ражда гол и добър. Впоследствие един приема едни ценности, друг приема други. И едва после стават подлещи, мръсници, престъпници. Никой не се ражда престъпник. Дори много съм си мислил за този, който е клеветник. Той го върши едва ли не с мисълта, че иска да направи добро на някого, че прави добро на обществото.

- Бихте ли казали нещо повече за филмовите си роли?

- Интересно е, че аз изиграх всички български царе от по-новата ни история - цар Борис III в „По дирята на безследно изчезналите“, Батемберг в „Капитан Петко войвода“, в „Мечтатели“ играх Фердинанд, а в „Ударът“ играх Тодор Живков. Последното беше много странно, тъй като аз приех по настояване на Шаралиев, а

после шест художествени съвета искаха да ме отхвърлят. Защото какво ще каже българският народ: „Тоя, дето игра цар Борис III, сега ще играе Тодор Живков. Всъщност какви аналогими се правят?“ Накрая всичко приключи с думите на отговарящия в ЦК на партията: „Другари, актьорът затова е актьор, за да играе и „принцът“, и „просякът“. При това ние всички в ЦК сме на мнение, че др. Младенов има интелигентното излъчване на др. Живков.“

- Разкажете ни за най-новата си роля в театър „София“.

- Най-новата ми роля е Куцар в „Албена“ на Йовков. В момента играя в две постановки - и двете са български пиеси - „Хайде да убием Матилда“ на Орлин Дяков и „Албена“. Първата е една съвсем съвременна трагикомедия, жанр, който аз страшно харесвам, защото балансира непрекъснато на ръба на бръснача. Разсмива се зрителят и в следващия момент го хващаш за гърлото - става нещо, после пак така... Много е интересна и като драматургия, и за актьорска игра. За „Албена“ и ролята на Куцар бях на мнение, че това е за млади хора, но режисьорът реши, че аз ще го „измисля“. И това, което направих, е, че

Във филма „По дирята на безследно изчезналите“

измъкнах на преден план човешкия стремеж на Куцар към доброто, а не толкова неговата уродливост. Куцар в нашата постановка не е българският Квазимодо, напротив - той е здрав, як, хубав мъж. Да се чудим защо Албена отива при Нагул, но който гледа постановката, разбира защо. Т.е. повече на душевната страна на нещата и наблегнато в интерпретацията.

- Да не забравим наградите. Споменахте, че още в Бургаския театър са първите. А другите?

- Да. След това имам „Златна роза“ на Кинофестивала във Варна - за цар Борис III, за „Ударът“. Но в годините на социализма Киноцентърът правеше по 20 филма годишно. Аз всяка година снимах най-малко по един филм. От 1990 г. обаче изведнъж българското кино се срина. Пари

Актьорът Любомир Младенов е роден на 02 май 1946 г. в София. Завършва актьорско майсторство във ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ през 1972 г. в класа на проф. Гриша Островски. Три години играе в Бургаския драматичен театър, а от 1975 г. до днес - в театър „София“.

Сред ролите му са: Освалд в „Призраци“ от Ибсен, Монсерат в „Монсерат“ от Раблес, Мортимър в „Мария Стюарт“ от Шилер, Муарон в „Животът на Молиер“ от Булгаков, Каи в „Жестоки игри“ от Арбузов, Наполеон в „Избраник на съдбата“ от Б.Шоу, Манев в „Барьерата“ от П.Вежиур, Борис в „Пир по време на демокрация“ от Ст. Цанев, Макс в „Хайде да убием Матилда“ от Орлин Дяков и др. Играе главни роли във филмите „По дирята на безследно изчезналите“, „Мечтатели“, „Капитан Петко войвода“, „Угарът“, „Смъртта на заека“ и др. Носител е на национални награди.

няма и се правят по 2-3 филма годишно, като създателите се стремат едва ли не всички наши и световни проблеми да вкарат вътре и накрая се получава едно нищо. Но сега се надявам, че с влизането ни в Европейския съюз нещата ще се променят. А иначе в чуждите продукции, снимани в България, ни използват само за епизодични ролици. Всички режисьори казват: „Какви страхотни актьори сте!“, но освен за епизоди не ни взимат, защото имат забрана от синдикатите.

- Известно е, че актьорът е силно емоционално натоварен. Как релаксирате, как успявате да се отърсите от това напрежение, да излезете от ролята и в себе си да влезете?

- Как? Аз изпитвам удоволствие от работата си. Защото тази работа не можеш да я вършиш как да е. Всяка вечер, когато играя, представлението е различно. Първо - то е живо, второ - минало е време, светът се е променил, аз съм се променил. И това, което ще играя довчера, е - има нещо общо, но има и разлики от онова, което съм играл миналата седмица.

Главното е, че изпитвам удоволствие от работата си. Разбира се, тя е свързана с огромна психологическа енергия, но пък извън нея имам доста други неща, с които да се занимавам, които ми действат релаксиращо. Имам 5 деца, 3 внука... Обичам, така ми се е сложил животът, все нещо да строя и ремонтирам. Вечер, обикновено след 10 часа, когато децата си лягат, аз започвам да готвя. Много обичам да готвя (усмихва се), но готвя вечер, по нощите. Това е.

- Как смятате - дали човек може да се застрахова, всъщност да се опази от злобата, от завистта, от тези емоции, които в сферата на изкуството доста често се срещат?

- Аз не знам дали е само в сферата

на изкуството. Но мисля, че не може човек да се застрахова срещу тях. При това сега аз, като едно дете на социализма, все още се чувствам малко непригоден за тези условия. Аз не знам как да реагирам на тази нагла безпардонност, която със зъби, лапти, и нокти - на всяка цена, иска да постигне своето. Аз се чувствам някак безсилен и не знам какво да правя. Разбира се, сигурно така съм и възпитан и аз така се стрема да възпитавам и децата си. Не знам доколко съм прав, но смятам, че човек трябва да се стреми да върши добрини, да върши добро. И не чрез брутални средства и насилие да налага себе си, а по пътя на интелектуалното си извисяване и убеждаване в своята правда. Така че срещу злобата, завистта, безпардонността и насилието аз, общо взето, нямам нито рецепта, нито защитни механизми. Не знам, все си мисля, че може би това е така в този преходен период на демокрация и след първоначалното натрупване на капитала нещата полека-лека ще се нормализират някак си.

- А какво мислите за фактическото застраховане? Вие самият имате ли някаква лична застраховка?

- Фактическото застраховане мисля, че е необходимо. И това, че българинът не е свикнал да се застрахова, вече започват да се усещат последиците - суши, наводнения, нещо стане и хоп... Изведнъж казвам: „Е, ама не съм се застраховал.“ А си мисля. И макар че ще дадеш някой и друг лев на година, ще можеш по някакъв начин да изплуваш, а иначе...

Но лична застраховка нямам. Имам на колата и на къщата на село. Тя е застрахована за пожар, за кражби. За лична застраховка „Живот“ - не съм се замислял още. Въпреки че съм убеден в ползата. И аз мисля, че все повече и повече застраховането ще си навлиза като нещо нормално в живота на българина. Защото така е по света.

Разговаря
ВАНЯ ТОШЕВСКА

**ЗАСТРАХОВАТЕЛ
прес** ISSN 1310 - 2397

Адрес на редакцията: София 1421, ул. „Крум Попов“ № 45-47, тел. 865 69 80, тел./факс 963 29 80; e-mail: vzastrahovatel@abv.bg
Банкова с/ка „Уникредит Булбанк“ АД IBAN: BG 32 UNCR 7630 100 853 0101
Банков код: BIG UNCR BG SS
Хонорари се изплащат всеки вторник от 15.30 до 17.30 часа.

Предпечатна подготовка
„ТОМЕС ГЛТК“ ООД

Печат „ИЛИНДЕН-2000“ ООД, тел. 962 29 48

Издава „Застраховател прес“ ООД

Основател МАКСИМ МАКСИМОВ

Директор ПЕТЪР АНДАСАРОВ
Отговорен редактор СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ e-mail: slavimir@mail.bg
Редактор ЙОАННА СТЕФАНОВА e-mail: joanna_stefanova@yahoo.com
Литературен сътрудник ВАНЯ ТОШЕВСКА e-mail: vanet_28@abv.bg
Секретар на редакцията и арт уредник ЗЛАТКА ВЪЛКАНОВА
Дизайн РАЙНА ПАНОВА
Коректори: ГАЛЯ ЛУЦОВА, МАРИЯ БОЗЕВА
Фотоилустрация ХАЧИК РУМЯН
Водещ броя ЙОАННА СТЕФАНОВА

Редакционен съвет: проф. д-р на ик. н. ХРИСТО ДРАГАНОВ, доц. д-р НЕНО ПАВЛОВ, доц. д-р ГЕОРГИ НИКОЛОВ, ДАНИЕЛА КОНОВА, РУМЕН ЯНЧЕВ, ДИМИТЪР ЖЕЛЕВ, НЕДЯЛКО ЧАНДЪРОВ

За точността и верността на публикуваните материали в специализираните страници на вестника отговорност носят застрахователните дружества, които са ги предоставили.

Редакционна колегия:

АСЯ АКСЕНТИЕВА, АТАНАС ТАБОВ, ВАЛЕРИ АЛЕКСИЕВ, доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА, ЙОРДАН ГЕНЧЕВ, ТЕМЕНУГА НЕНОВА, МАКСИМ МАКСИМОВ
Комисия за финансов надзор
Председател АПОСТОЛ АПОСТОЛОВ
Управление „Застрахователен надзор“
Ръководител РАЛИЦА АГАЙН
София 1303, ул. „Шар планина“ № 33, тел. 02/94 04 999, факс 02/829 43 24
Асоциация на българските застрахователи:
Председател ОРЛИН ПЕНЕВ
Зам.-председател ДАНЧО ДАНЧЕВ
Главен секретар ЖЕНИ ПАРПУЛОВА
Председател на Контролния съвет ПЕТЪР АВРАМОВ
София, ул. „Граф Игнатиев“ №2, тел. 980 51 25

Гаранционен фонд
Председател на УС и изпълнителен директор БОРИСЛАВ МИХАЙЛОВ

Генерален секретар НИКОЛАЙ СОТИРОВ
София 1000, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4, тел.: 02/980 30 49, 980 66 72

Асоциация на застрахователните брокери в България
Председател на УС доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ
Зам.-председател КРАСИМИР ЖЕЧЕВ
Секретар АНЕТА ПЕТРОВА, тел. 846 72 54

Председател на Контролната комисия КОСТАДИН ПЕЕВ
1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж №2). ТБ „Хеброс“ АД - клон НЦЦП - Сердика, б.к. 80075273, банкова сметка №1052803714

Фондация „Проф. д-р Велеслав Гаврийски“
Председател доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ
Главен секретар доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА
1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж № 2)

Редакционно броят е приключен на 8.02.2008 г.